

2.3

Strukturiranje učne ure in oblikovanje govora

V obstoječi pedagoški praksi lahko prepoznamo kar nekaj retoričnih elementov. Kljub pomembnosti pa v praksi zaradi odvisnosti od okoliščin učitelji ne morejo vedno vključiti vseh teoretičnih napotkov. Zahtevam vsakokratne aktualne situacije naj bi se znali »pametno prilagajati«, kar po Kvintilijanu pomeni predvsem to, da pri oblikovanju celotnega govora upoštevajo dve ključni vodili:

- Kaj je primerno oz. nekonfliktno?
- Kaj je res potrebno oz. koristno?

Osnovne Kvintilijanove napotke in razvrstitev retoričnih elementov (v krepkem tisku) bomo v nadaljevanju dopolnili z izsledki modernejših obravnav neformalne logike ter argumentacije. Za strukturiranje učne ure je z vidika klasične retorike izredno relevantna obravnava *strukture govora*. Kot smo prikazali že v prvem delu knjige, za nemoten in učinkovit miselni tok klasična retorika priporoča uvod (ki naj bo namenjen pridobivanju pozornosti in naklonjenosti občinstva), navajanje dejstev (ki naj občinstvo seznanjajo s temo in predstavijo osnovna dejstva ter definicije), navajanje argumentov (in ustrezno utemeljevanje oz. dodatno podpiranje argumentov), navajanje in zavračanje morebitnih protiargumentov, zaključek (namenjen povzetku in sklepnim mislim). Oporne točke pri strukturiranju učne ure bi lahko oblikovali takole: